

www.tezauriliturgic.ro
Απολυτίκιον τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ'. (Κριτεπλάγη Ἰωσήφ)

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ·
Σὲ Νυμφίε μου ποθῶ, καὶ σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ, καὶ
συσταυροῦμαι καὶ συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου
καὶ πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί· καὶ θνή-
σκω ὑπὲρ σοῦ, ἵνα καὶ ζήσω ἐν σοί· ἀλλ' ὡς θυσίαν
ἄμωμον, προσδέξαι τὴν μετὰ πάθου τυθειῶν σοι.
Αὐτῆς πρεσβεΐαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Κοντάκιον τῆς αὐτῆς.

Ἦχος γ'. (Ἡ παρθένος σήμερον).

Παρθενίας κάλλεσι, πεποικιλμένη Παρθένε, ἀκη-
ράτοις στέμμασιν, ἐστεφανώθης Μαρίνα, αἵμασιν
τοῦ μαρτυρίου δὲ φοινιχθεῖσα, θαύμασι κατελαμπύρη-
θης τῶν ἰαμάτων, καὶ τῆς νίκης τὰ βραβεῖα, ἐδέξαι
Μάρτυς χειρὶ τοῦ Κτιστοῦ σου.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

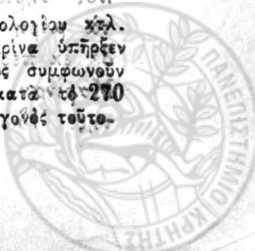
Τ Η Σ

ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ

Ἡ μακαρία αὐτὴ καὶ καλλιπάρθενος κόρη τῆτον ἀπὸ τῆν Ἀντιοχείαν τῆς Πικιδίας, γεννηθεῖσα ἀπὸ γονεὺς περιφάνεις κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀυτοκράτορος Διοκλητιανοῦ (α). Ὁ πατὴρ αὐτῆς, Αἰδέσιος ὀνομαζόμενος, ἦτον κερεὺς τῶν εἰδῶλων ἐπίσημος, ὅθεν καὶ τὴν ἐπέθετο ὀλη ἐκείνη ἢ πόλις. Ἡ παρθένος αὐτὴ ἦτο μονογενὴς θυγάτηρ μείνασα ἄρφρην ἀπὸ μητέρας ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησίν τῆς. Ἐνεκὰ τοῦτοῦ ὁ πατὴρ τῆς ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ αὐτὴν τότε βρέφος οὖσαν εἰς μιαν ἡγναίκα χριστιανὴν διὰ νὰ τὴν βυζάνει, καὶ ἡ ὀποία ἐκατοίκει τρία τέταρτα τῆς ὄρας μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλις ἐκείνην τῆς Ἀντιοχείας. Ἴσως δὲ τοῦτο ἐγαίνε κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, διότι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐκατοίκουν καὶ ἄλλοι χριστιανοί. Ὅταν λοιπὸν αὐτὴ ἐμεγάλωσεν λίγον, καὶ ἤρχισε νὰ συνδιαλέγεται μετ' ἄλλῶν, ἤκουεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ διηγῶνται εἰς αὐτὴν κεννὲς ἐκ τῶν χριστιανῶν ἐκείνων, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς αἰῶνος ἀγαθὸς καὶ πολυεύπλαγγοσ, ὅτι αὐτὸς διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων κατεδέχθη νὰ γείνη ἄνθρωπος ὅτι ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη ἐκουσίως, καὶ ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνάστη ἐνδόξως, καὶ ἀνελθὼν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, κενεργητῆσ διὰ τῆς ἀκαπαρνήσεως τοῦ αὐτῆς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ Μαρίνα οὖσα ἐκ φύσεως προικισμένη με ψυχῆν ὀγαθὴν καὶ καλὴν προαίρεσιν, ἤπυε μετ' εὐχαριστήσεως τοῦ σωτηρίου τοῦτοῦ λόγου, τοῦ ἐφύλαττεν ἐν πῆ καρ-

α) Κατὰ τὴν παλαιὰν διορθωσὴν τοῦ Μεγάλου Ἐρωτολίου καὶ Βαρβόλαϊον Κουλουμασιανόν, Ἰμβριον, ἡ Αγία Μαρίνα ὄπρῆεν ἐν τοῖς χρόνοις Κλαυδίου. Εἶναι δὲ τοῦτο ὀρθότερον, ὡς συμφωνοῦν καὶ με τὴν ἐποχὴν τῆς ἀποκεφαλίσσεως αὐτῆς, συμβάσῃ κατὰ τὸ 270 Σωτήριον ἔτος, ἐνῶ ὁ Διοκλητιανὸς ἤρῃ 44 ἔτη μετὰ τὰ γεγονόσ τοῦτο.

δια αὐτῆς. Οἱ λόγοι λοιπὸν αὐτοὶ διὰ θείας συνεργείας καὶ
 χάριτος, ἐβλάστησαν ἐν τῷ καρπῷ καὶ ἀπέδωκαν ἑκα-
 τονταπλάσιον καρπὸν, καθὼς ὁ καλὸς σπóρος, ὁ ὁποῖος
 πίπτει εἰς γῆν παχείαν, διότι ὅσον ἡ ἀγαθὴ αὐτῆ κόρη
 προώδευε κατὰ τὴν σωματικὴν ἡλικίαν, τοσοῦτον πύξανε
 καὶ ἡ γνῶσις καὶ ἡ φρόνησις αὐτῆς, καὶ ἡ καρδιά της ἐ-
 φλογίζετο ἀπὸ τὸν πόθον τῆς εἰς τὸν Χριστὸν πίστεως,
 πρὸς τὸν ὁποῖον προσπύχετο καθ' ἡμέραν νὰ τὴν ἀξιώσῃ νὰ
 μιμηθῆ τοῦς μαρτυρήσαντας δι' αὐτὸν, καὶ νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ
 ὅπου ὑπῆγαν καὶ αὐτοὶ. Καὶ ὄχι μόνον ἐν τῇ διανοίᾳ της
 ἐμελέτα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ παρρησιᾷ ὁμολογεῖ εἰς πάντας
 ὅτι ἦτο χριστιανὴ καὶ ὑβρίζει τὰ εἰδῶλα. Διὰ ταῦτα καὶ
 ὁ ψευδώνυμος πατὴρ αὐτῆς, ὁ ἀναίδης Αἰδέσιος, τὴν ἐμί-
 σσησεν ἀπὸ ψυχῆς, ἀμα ἤκουσε τὴν ὁμολογίαν αὐτῆς, καὶ
 δὲν ἤθελε κἄν νὰ εἴπῃ ἀντικρύς κατὰ πρόσωπον, ἀλλὰ τὴν
 ἐδίωξε καὶ τὴν ἀπεξένωσε τῆς πατρικῆς περιουσίας. Ὅσον
 ὁμως τὴν ἀπεστρέφετο ὁ σαρκετικὸς καὶ γῆινος αὐτῆς πατήρ,
 τοσοῦτον ὁ αἰράνιος καὶ αἰώνιος τὴν ἐνήγκαλίζετο. Διὰ
 τοῦτο καὶ αὐτὴ ἠγάπα αὐτὸν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ὅσους
 ἐβλέπεν ὅτι τοὺς ἐρόντευον διὰ τὸ ὄνομά του, ἢ τοὺς ἐδερ-
 νον καὶ τοὺς ἐδασάνιζον, αὐτὴ τοὺς ἐσέβετο, καὶ ἐλοπεῖτο
 διὰ τὰ παθήματα καὶ τοὺς πόνους αὐτῶν. Δὲν εὐχαριστεῖ-
 το δὲ μόνον μετὰ τὸν νοῦν καὶ μετὰ τὸν λόγον νὰ πιστεύσῃ εἰς
 τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ ἐπιθυμῆ νὰ τὸν δοξάσῃ καὶ μετὰ τὰ ἔρ-
 γα ἡγῶν νὰ βασανισθῆ καὶ αὐτὴ, καὶ νὰ δοκιμασθῆ εἰς
 τὴν πίσσιν, διὰ νὰ συνδοξασθῆ εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ
 μετὰ τῶν ἄλλων Μαρτύρων. Ὁ πόθος τῆς λοιπὸν αὐτὸς
 ἐπραγματοποιήθη, κατὰ θεῖαν οικονομίαν ὧς θέλομεν εἶδει
 ἀκαλούθως.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἀνατολὴν
 εἰς Ἐπαρχος, Ὀλύβριος ὀνομαζόμενος, ὁστις ἦτον ἀνθρω-
 πος θηριώδης καὶ σκληροκαρδίας. Αὐτὸς εἶχε κινήσει ἀπὸ
 τὰ μέρη τῆς Ἀσίας, καὶ ἤρχετο εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἔτυχε
 δὲ ἐκ περιστάσεως νὰ ἀπαντήσῃ καθ' ἄδὸν τὴν παρθένον
 Μαρναν, ἢ ὁποῖα ὑπῆγαιεν εἰς τὸς ποιμνιον τοῦ πατρὸς
 τῆς. Ἰδὼν λοιπὸν αὐτὴν ὁ ἀσεβὴς ἐκεῖνος, Ἐπαρχος ἐμί-

νεοεπιστάτικος πόνος τὸς ὑπερβολικὸν αὐτῆς κάλλος καὶ τὴν ἐξκλισίαν ὡραϊότητά, καὶ τοσοῦτον ἐκυριεύθη ἀπὸ σαρκικὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, ὥστε συνέλαβε τὴν ἰδέαν ὁ ἄνομος νὰ τὴν πάρῃ ὡς σύζυγόν του· ὅθεν ἐπρόσταξεν ἀμέσως νὰ τὴν φέρωσιν εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐν ᾧ λοιπὸν τὴν ὑπὴγάινον εἰς τὸ αἴρος· αὐτό, ἐκείνη προσήχητο καθ' ὄδον ἐπικαλασθῆ μένη τὸν Κύριον νὰ τῆς δώσῃ συνέσιν καὶ δύναμιν νὰ φυλάξῃ μέχρι τέλους τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀφοσίωσιν αὐτῆς· νὰ νικήσῃ δὲ ὅλας τὰς τιμωρίας καὶ τὰς βασάνους διὰ τὰ ἀξιώθη τοῦ στεφάνου τῶν Ἁγίων Μαρτύρων.

Φθάσαντες λοιπὸν εἰς τὰ παλάτια, ὁ Ἄρχων τὴν ἠρώτησε πῶς ὠνομάζετο, πόθεν ἦτο, καὶ ποίαν θρησκείαν λατρεύει. Αὐτὴ δὲ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν τολμηρῶς, καὶ τοῦ εἶπεν — Ὀνομάζομαι Μαρίνα, εἶμαι τέκνον ἐλευθέρων γονέων, καὶ εὐχομαι νὰ ἀξιώθῃ νὰ γείνω δούλη τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρός μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ταῦ ποιήσαντος ὅλον τὴν Κόσμον. — Ὅσοι εὐρέθησαν τότε ἐκεῖ ἐθαύμασαν βλέποντες τὴν τῶσπιν ὡραιότητα αὐτῆς καὶ ἠπόρουν διὰ τὴν τολμηράν αὐτῆς ἀπόκρισιν. Τὴν ἐφυλάκισαν λοιπὸν μέχρι τῆς ἄλλης ἡμέρας, κατὰ τὴν ἀπαίαν ἐπειδὴ εἶχον δημοσίαν ἑορτήν, ἐχρεώσθουν ὅλοι νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν θυσίαν. Ὅταν λοιπὴν ἐφθάσεν ἡ προσδιωρισμένη ὥρα διὰ νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδωλά των, ἔφεραν καὶ τὴν Ἀγίαν ἐκεῖ, ἐλπίζοντες ὅτι θὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴ, ὅταν ἴδῃ τοὺς ἄλλους θυσιάζοντας. Ἀλλὰ ματαίως ἐσκέφθησαν αἱ ἄφρονες, διότι ἐκείνη οὔτε εἰς τὰς χολακείας των, οὔτε καὶ εἰς τὰς ὑποσχέσεις των ἐπίστευεν, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰς ἀπειλάς τοῦ Ἀρχαντος ἐφοβήθη. Μάλιστα δὲ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν μὲ πολλὴν τολμὴν καὶ παράρησιν, εἰποῦσα — Μὴ ἐλπίζης ματαίως, Ἡγεμῶν, ὅτι θὰ δυνήθῃς μὲ τὰς τιμωρίας καὶ τὰς βασάνους νὰ με χωρίσῃς ἀπὸ τὸν Χριστόν! Ναι, οὔτε ἡ θλίψις, ὁ λιμός, τὸ πῦρ, τὸ ξίφος, ἢ ἄλλη σκληροτέρα βασάνος, οὔτε καὶ βίαιος καὶ πολυδάμνος θάνατος· ἀλλ' οὔτε πάλιν αἱ ἀπολαύσεις, πλοῦτος, τιμὴ καὶ δόξα θὰ με δελεάσωσι, διότι πάντα ταῦτα εἶναι φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα,

ἐνφ' ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, καὶ αὐτὴ ἐπιποθεῖ πάντοτε τὰ αἰώνια καὶ ἄφθαρτα. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, σκεπτόμενοι φρονίμως, καταφρονοῦμεν πάντοτε τὰς ἐπιγείους ἀπολαύσεις ὡς προσωρινὰς καὶ προσκαίρους, ὑπομένομεν δὲ τὰς ἐφημερίους θλίψεις καὶ τὰς ὀδύνας, ἐλπίζοντες μετὰ θάνατον ν' ἀπολαύσωμεν ζωὴν αἰώνιον καὶ ἀθάνατον. Καὶ ἂν νομίζῃς ὅτι ψεύδομαι, ἰδοὺ εἶμαι ἐδῶ καὶ δοκιμάσον με καὶ θά γνωρίσης τὴν ἀλήθειαν. Λοιπὸν δεῖρε, σφάζε, κατάκαυσε, πνίξε, καὶ παιδευσέ με μὲ παντοῖα καὶ ἄπειρα βασανιστήρια· καὶ ὅσον σκληρότεροι θά μὲ βασανίσῃς, τόσον περισσότερο ἐλπίζω νὰ μὲ δοξάσῃ ὁ Χριστὸς εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ μακαριότητα. Πολλάκις μάλιστα αὐτὸς μᾶς δίδει καὶ ἀπ' ἐδῶ ἀκόμη μικρὰν παρηγορίαν ὡς ἀρραβῶνα τῆς μελλούσης ἀγαλλιάσεως, καὶ μᾶς ἐκβάλλει ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, μᾶς λυτρώνει ἀπὸ τὸ πῦρ καὶ ἀπὸ ἄλλας κολάσεις διὰ νὰ σῆς καταισχύνῃ καὶ κατακρίνῃ. Δὲν λυποῦμαι λοιπὸν ζωὴν προσκαίρον, ἀλλὰ παραδίδω προθύμως τὸ σῶμά μου εἰς θάνατον, διὰ τὸν ἀθάνατον Θεὸν τὸν Δεσπότην μου, καθὼς καὶ αὐτὸς ἀναμαρτήτως διὰ τὴν ἀγάπην μᾶς ἐσταυρώθη.

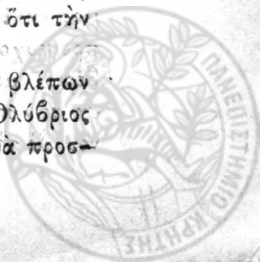
Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκούσας ὁ Τύραννος ἐπληρώθη ἡ διεστραμμένη καρδιά του ἀπὸ θυμὸν καὶ ὀργὴν σφοδράν. Πλὴν ἐλπίζων ἀκόμη ὅτι ἠδύνατο νὰ τὴν δελεάσῃ ὡς γυναῖκα ἀπλὴν καὶ ἀπονήρευτον, δὲν ἐφανέρωσε τὸν θυμὸν του, ἀλλὰ τὴν ἐκολάκειε λέγων πρὸς αὐτήν.— Παρακαλῶ σέ, Μαρίνα, προσκύνησον τοὺς θεοὺς, διὰ νὰ λυτρωθῇς ἀπὸ δεινὰ κολαστήρια· σοῦ ὑπόσχομαι δὲ νὰ σε πάρω ὡς σύζυγόν μου νὰ δεξασθῆς ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας γυναῖκας τῆς πόλεως, καὶ νὰ ἔχῃς πᾶσαν ἀπόλαυσιν. Τοιαῦτα καὶ ἄλλα παρόμοια φλυαρῶντος τοῦ Ὀλυβρίου πρὸς τὴν κερθίνον Μαρίναν, εἰς μᾶτην ἐπερίμενον ἀπάντησίν της. Διὸ νομίσας ὡς ὕβριν καὶ περιφρόνησιν τὴν σιωπὴν αὐτῆς, δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν του, ἀλλ' ἀμέσως ἐπρόσταξε τοὺς στρατιώτας αὐτοῦ νὰ τὴν ξεγυμνώσωσι καὶ νὰ τὴν δέρνωσι ἀνηλεῶς μὲ ῥάβδους ἀκάνθωπας. Τόσον δὲ ἀσπλάγχχνος τὴν ἔδειραν, ὥστε κατεξέ-

σχισαν τὰς σάρκας της και έκοκκίνισεν ή γη από τὸ αίμα. τὸ ὁποῖον έρρεεν από τὰς πληγὰς της. Ἡ δὲ μάρτυς υπέμεινεν άνδρείως ὅλους αὐτοὺς τοὺς πόνους, και οὔτε αναστενάξεν, οὐδὲ εἰδάκρυσεν, ἀλλ' οὔτε και έσκυθρώπασε καν διά τὰς τιμωρίας αὐτὰς· ἀλλ' ὡς νά μή έπασχε ποσῶς ἴστατο ἀκλόνητος, και μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ήτένιζε πρὸς τὸν οὐρανόν, και έπεκαλεῖτο νοερῶς τὸν Θεόν εἰς βοήθειαν αὐτῆς.

Ἄφοῦ λοιπὸν τὴν έδειραν οὕτως ἐπὶ πολλὴν ὥραν, έπρόσταξεν ὁ Ὀλυβριος νά τὴν φυλακίσωσιν, ὄχι διότι συνεκινήθη από τὴν έλευσινῆν κατάστασιν αὐτῆς, ἀλλὰ διότι έπεθύμει ἐτι ὁ ἀλιτήριος νά τὴν βασανίσῃ και ἐκ δευτέρου και διά τοῦτο δὲν έπέτρεψε τότε νά τὴν ἀποτελειώσῃ διά τῆς μαστιγώσεως.

Τὴν ἐφύλαξαν λοιπὸν κεκλεισμένην εἰς τόπον τινά σκοτεινότετον και ἀπρόσιτον. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀλίγων ἡμερῶν τὴν έφεραν πάλιν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου κρεμάσαντες αὐτὴν, καταξέσχίζον τὰς σάρκας της με σιδηροὺς ὄνυχας. Τόσον δὲ πολὺ τὴν καταξέσχισαν, ὥστε τὸ σῶμα αὐτῆς μετεβλήθη ὅλως διόλου από ὠραῖον εἰς ἄμυρρον και ἄχρηστον. Και ὄχι μόνον ὁ κοινὸς λαὸς έλυπήθη και εἰδάκρυσεν βλέπων τὰς πληγὰς αὐτῆς και τὴν έλευσινότητα τοῦ σώματός της, ἀλλὰ και αὐτὸς ὁ θηριώδης βασανιστῆς αὐτῆς δὲν ήδυνήθη ἐπὶ τέλους νά τὴν βλέπῃ ἀπαθῶς και ἀποστρέψας τὸ πρόσωπόν του ἀπ' αὐτῆς ἐκάλυπεν αὐτὸ διά χλαμύδος. Μετὰ τὴν δευτέραν αὐτὴν σκληρὰν τιμωρίαν πάλιν τὴν ἐφυλάκισαν εἰς τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον τόπον κτῆς κολάσεως, ἀφῆσαντες αὐτὴν ἄνευ τροφῆς και ἄνευ ἐλαχίστης περιποιήσεως. Πλὴν τὸ σῶμα μόνον αὐτῆς ἐφθάρη από τὰς μαστιγώσεις, ή ψυχή της, ὅμως ἐξ ἐναντίας ἀνεκαινίσθη και έλαμπρύνθη, και προσευχομένη ἀκαταπαύστως ἐν τῇ φυλακῇ της, ευχαρίστει από καρδίας τὸν Κύριον, ὅτι τὴν ήξίωσε νά βασανισθῇ διά τὴν ἀγάπην του.

Ἐν τοσούτῳ ὁ μισόκαλος και φθονερός διάβολος, βλέπων ὅτι ὁ ὑπηρέτης του, ήγουν ὁ Ἄρχων τῆς πόλεως Ὀλυβριος δὲν ήδυνήθη νά υποχρεώσῃ μίαν τρυφερὰν παρθένον νά προσ-

κινήση τούς δαίμονας, ἤτοι τούς ψευδεῖς θεούς, ἠθουλήθη νὰ δοκιμάση, μήπως καί τὴν ἀναγκάση αὐτὸς ὁ ἀδύνατος. Μεταμορφωθείς λοιπὸν εἰς σχῆμα μεγάλου καὶ φοβεροῦ δράκοντος, ἐφάνη ὁ πάντολμος ἔμπροσθεν τῆς Ἁγίας φοβερός καὶ καταπληκτικός. Πῦρ καὶ φλόγα ἐξέβαλλεν ἀπὸ τὴν μύτην του καὶ τὰ ὄμματα του, τὰ ὀδόντια του ἦσαν ἄσπρα καὶ μεγάλα, ἡ γλῶσσά του ὡς τὸ αἷμα κοκκίνη. Ἐσφύριζε δυνατὰ, καὶ ἔκαμνε τρομερὰν ταραχὴν καὶ τοιαύτας ἄλλας φοβερωτάτας μορφὰς ἐλάμβανε ὥστε ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν τὸν ἐβλεπεν, ἤθελεν ἐκπλαγῆ ἀναμφίβολως. Ἡ Ἁγία Μαρίνα ὁμως δὲν ἐφοβήθη παντελῶς, οὐδὲ διέκοψε τὴν προσευχὴν της, ὅπως τὸ ἐπέθυμει ὁ πολυμήχανος ἐκαῖνος δαίμων, ὅστις εἶδων αὐτὴν ὅτι ἐξηκολούθη προσευχομένη, ἔδραμε κατ' ἐπάνω της, καὶ ἀνοίξας φοβερῶς τὸ στόμα του τὴν ἐρόφησεν. Ἡ Ἁγία φοβηθεῖσα ἀπὸ τοῦτο καὶ ἔντρομος γενομένη διότι ἐνόμισεν ὅτι ἀληθῶς κατέπιεν αὐτὴν τὸ θηρίον, ἤρχισεν εὐθὺς νὰ ἐπικαλῆται τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ ἀπὸ ἑκαμὲ μὲ τὴν δεξιάν της τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ μέσα εἰς τὰ σπλάγγνα τοῦ δράκοντος, ἐσχίσθη ἀμέσως ἡ κοιλία αὐτοῦ εἰς δύο καὶ ἔγινεν ἄφαντος, ἡ δὲ Μάρτυς ἐξῆλθεν ἀβλαβής, καὶ χαίρουσα ἐψάλλε πρὸς τὸν Θεὸν δοξολογίας καὶ νικητήρια, καὶ ἔλεγε διάφορα ἀρμόδια ῥητὰ ἀπὸ τὴν ἁγίαν Γραφήν, ἧγουν· «Ὁ Θεὸς οὐκ ἔστι πέρας τῆς μεγαλοσύνης σου· θανατοῖς καὶ ζωογονεῖς, κατάγει εἰς ἄδην, καὶ ἀνάγει· συνέτριψας τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος». Καὶ ἕτερα ὅμοια.

Ὁ δαίμων, φύσει κακεντρογής, δὲν ἔπαυσε τὰς μηχανουργίας του, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ δοκιμάση καὶ μὲ ἄλλον τρόπον νὰ πολεμήσῃ τὴν Μάρτυρα. Μεταμορφωθείς λοιπὸν εἰς ἀνθρωπὸν ὁ μισάνθρωπος ἔγεινε μαῦρος ὡσαν τὸν Ἀράπην, καθὼς εἶναι καὶ εἰς τὰ ἔργα του σκατεινὸς καὶ ἀσχημος, καὶ τρέξας κατεπάνω τῆς Ἁγίας ἐκαῖ ὅπου ἐστέκετο προσευχομένη, τὴν ἄρπαξεν ἀπὸ τὰς χεῖρας, καὶ τὴν ἐφοβήρισε μὲ φωνὰς μεγάλας ὅτι θὰ τὴν φανεύσῃ, ἂν δὲν παύσῃ τὴν προσευχὴν της, καὶ νὰ τὸν ἐνοχλῇ δι' αὐτῆς. Μόνον δὲ τὸ κίνημα τοῦτο ἔκαμνε κατὰ τῆς Ἁγίας καὶ οὐδὲν

ἄλλο διότι ὁ Κύριος δὲν ἐσυγχώρησεν εἰς αὐτὸν περισσότερον. Ἄν δὲ εἶχεν ἐξουσίαν ἀπὸ πολλοῦ θὰ τὴν ἐθανάτοεν· πλὴν ἀφ' ἑαυτοῦ του δὲν δύναται νὰ μᾶς κακοποιήσῃ, ἐκτός ἂν θεῖα δύναμις θέλησῃ. Καὶ τὸ ἀσήμαντον αὐτὸ κίνημα, τὸ ὅποσον ἔκαμε πρὸς τὴν Μάρτυρα, ἀπέβη πρὸς ζημίαν του· διότι ἐνθάρρυνθεῖσα αὐτὴ ἀπὸ τὰ θαυματουργήματα τοῦ Θεοῦ, τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὰς τριγᾶς, καὶ τὸν ἐμάστισεν.

Ἐπειδὴ δὲ τινὲς φιλονεικοῦσι διὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ἰσχυρίζομενοι ὅτι ψευδῶς ἐγράφησαν αὐτὰ, καθότι τὰ πνεύματα, ὡς λέγουσιν οὗτοι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λάβωσι σωματικὴν τιμὰ μεταμόρφωσιν, διότι εἶναι ἄϋλα καὶ ἀσώματα· διὰ τοῦτο μεταφέρω ἐνταῦθα ἐκ τοῦ πρωτοτύπου τὰ περί τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς γεγραμμένα εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, πρὸς περισσοτέραν πίστωσιν τῆς ἀληθείας. Ἐχρῶσι δὲ οὕτως· «Καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ πνεῦμα ὄν, » κρατεῖται, καὶ τ' ἄλλα πάσχει ὡς ἀνδράποδον. Τὴν μὲν » γὰρ τὸ τοῦ κρείττονος ἔρωτι, καὶ τῆ ἀποστάσει τῶν γλι- » νων, εἰς ἄϋλων τάξιν μεταβεβηκυῖαν, εἰκὸς δῶρον εἰ- » ληφέναι παρὰ Θεοῦ, τοσαύτον δύνασθαι· ἐκείνον δὲ πε- » φυκέναι πάσχειν· δεόντως, καὶ τῶν ἀλγειῶν ἔχειν αἰ- » σθησιν, εἰς ὕλην ἄνωθεν ρέυσαντα· καὶ σωματικῆς πα- » χυτήτος ἐρασθέντα, καὶ ἀναπλησθέντα· Ἐὶ γὰρ σωμα- » των αἰρουσιν ἡδοναί, καὶ παθῆ σωματῶν αἰρουσί, καὶ » ἀδύνατόν τινα πεφυκέναι θάτερον τῶν ἐναντίων ἀσθη- » σιν ἔχειν, θάτερον δὲ μή. Ἄπας γὰρ τὰς πρὸς τὰ τοι- » αῦτα ἐπίσης ἔχων ἁράται, καὶ οὐκ ἔστιν, ὅπου διαπτῶν » ὁ λόγος εὐρίσκεται. Ὅθεν κἀκεῖνος ὑλαῖος γενόμενος, » πάσχει, πρὶν ἔτι δρᾶσαι κακόν· καὶ ἀπαγορεύει μὲν τοῦ » λοιποῦ δι' αὐτοῦ προσιέναι. ἔργῳ καὶ τότε διδασθεῖς, » ὅσην μὲν παρὰ Χριστοῦ δύναμιν περιβεβληνται οἱ γνη- » σίως ἠκολουθηκότες αὐτῷ, ὅσην δὲ πάλιν ἐκεῖνος τὴν » ἀσθένειαν ἔχει, τραχηλιάσας κατὰ τοῦ πεπονηκός, καὶ » ἀποστάτης γενόμενος.»

Αὐτῶν τὴν ἐξήγησιν δίδω ἤδη εἰς ὑμᾶς ὅπως δύναμαι.
«Δὲν εἶναι διόλου θαυμαστόν, ὅτι ὁ δαίμων, ἂν καὶ εἶναι πνεῦμα ἄϋλον, πιάνεται, καὶ ὅλα τ' ἄλλα πάσχει ὡς σκλα-

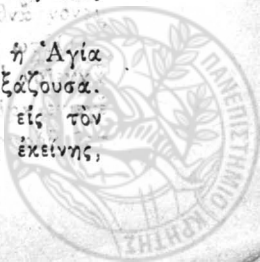
θος και υποχείριος· διότι ή μὲν Ἁγία ἐκ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης ἀρνηθεῖσα τὰ γήινα πράγματα, καὶ μεταβίβασθεῖσα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀύλων, τούτέστι τὴν Ἀγγελικὴν, εὐλόγως ἠδυνήθη νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ τόσον μεγάλον χάρισμα. Ἐκεῖνος δὲ πάλιν (ὁ δαίμων) δίκαιον εἶναι νὰ πάσχη, καὶ νὰ αἰσθάνηται τοὺς πόνους. Ἐπειδὴ ὢν ἄυλος πρότερον ἐξέπεσεν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς ὕλην μεταβληθεὶς, καὶ ἠγάπησε τὴν σωματικὴν παχύτητα καὶ τὰς λοιπὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις. Διατὶ ἀφοῦ αἱ ἡδοναὶ νικῶσι τὰ σώματα, ἐπόμενον εἶναι ὅτι καὶ τὰ πάθη νικῶσιν αὐτὰ· καὶ εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ τις ὅστις νὰ αἰσθάνηται τὸ ἔν ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ἐναντία καὶ τὸ ἄλλο νὰ μὴ τὸ αἰσθάνεται, διότι καθ' ἕνα φαίνεται ἐξίσου ἔχων τὴν αὐτὴν πρὸς τὰ τοιαῦτα διάθεσιν καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὑρεθῇ ποτὲ σφαλέρως ὁ ὀρθὸς λόγος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Δαίμων ἐπειδὴ ἐφάνη εἰς τοιοῦτον σχῆμα ὑλικόν πάσχει προτοῦ νὰ κάμῃ καλόν τι· καὶ ἀπὸ τότε μὲν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ πλησιάσῃ τὴν Μάρτυρα, καθὼ γνῶρισας ἐμπράκτως πόσῃ δυνάμει ἔχουσιν ἀπὸ τὸν Χριστὸν ὅσοι τὸν ἠκολούθησαν μὲ ὅλην τὴν καρδίαν· καὶ ἐξεναντίας πόσῃ ἐκεῖνος ἔχει ἀδυναμίαν, διότι ἀυθαδίασε κατὰ τοῦ ποιητοῦ του καὶ ἔγεινεν ἀποστάτης».

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ πάνσεμνος Μαρίνα ἐνίκησεν ἀνδρείως τὸν πολέμιον, καὶ αὐτὸς ὁ ἀνίσχυρος καὶ ἀδύνατος ἔγινεν ἀφαντος, τότε ἦλθον εἰς αὐτὴν οὐρανόθεν τὰ νικητήρια, καὶ τὰ σωτήρια καὶ χαρμόσυνα εὐαγγέλια ἤγουν, ἐφάνη εἰς αὐτὴν φῶς μέγα, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔλαμψεν ὅλον τὸ δεσμωτήριον. Τὸ φῶς δὲ τοῦτο ἐξήρχετο ἀπὸ ἑνὸς Σταυροῦ, ὅστις ἔφθανεν ἀπὸ τὴν γῆν ἕως εἰς τὸν Οὐρανόν· ἐπάνω δὲ τοῦ Σταυροῦ ἐπέτα μία λευκὴ περιστέρα, καθαρὰ καὶ ἁμωμος. Τὰ σημεῖα ταῦτα, νομίζω, ὅτι ἐφανερώσαν τὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος μυστήριον, δηλαδὴ τὸ μὲν φῶς ἐσήμαινε τὴν δόξαν τοῦ Πατρὸς· ὁ Σταυρὸς, τὸν ἐσταυρωμένον Χριστὸν· καὶ ἡ Περίστερά, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἡ ὁποία ἐκατέβη καὶ πλησιάσασα εἰς τὴν Ἁγίαν τὴν εἶπε· — Χαίρε Μαρίνα, ἡ λογικὴ περιστέρα τοῦ Θεοῦ, διότι ἐνίκησας τὸν πονηρόν,

καὶ τὸν ἐχθρὸν κατήσχυνας. Χαίρει, δούλη πιστή, καὶ ἀγαθὴ τοῦ Κυρίου σου, τὸν ὅποιον ἐπόθησας ἐξ ὅλης καρδίας σου, καὶ ἐμίσησας πᾶσαν ἀπόλαυσιν πρόσκαιράν· Χαίρει καὶ εὐφραίνου, διότι ἐφθασε ἡ ἡμέρα νὰ λάβῃς τῆς νίκης τὸν Στέφανόν, καὶ νὰ εἰσέλθῃς πρεπόντως στολισμένη μετὰ τὰς φρονίμους παρθένους εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ νυμφίου καὶ βασιλέως σου.

Μετὰ τὰ λόγια ταῦτα τὰ ὅποια ἐλαλήθησαν οὐρανῶθεν εἰς αὐτήν, ἀνεκαινίσθη ὅλον της τὸ σῶμα μετὰ τὴν δόξον τοῦ παναγίου Πνεύματος καὶ ὅλαι αἱ πληγαὶ τῆς ἐθεραπεύθησαν τόσον, ὥστε οὔτε κἄν σημεῖον τραύματος ἔμεινε ποσῶς εἰς τὴν σάρκα τῆς. Ὅθεν ἐνεπλήσθη ἀμέτρου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, καὶ ἐξωμολογεῖτο εὐφραينوμένη, μεγαλοφῶνως λέγουσα· Εὐλογῆσω σε Κύριε, ὑμνήσω σε ὁ Θεὸς μου, καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἔκαμες εἰς ἐμὲ τὴν ἀναξίαν δούλην σου θαυμάσια πράγματα. Ὑψώσω σε Κύριε, καὶ αἰνέσω σε, ὅτι ἐλέησας καὶ ἐπισκέφθης με, καὶ ἰάτρευσας τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά μου, καὶ δὲν με παρέδωκας εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπερόγκον τῆς φαντασίας τοῦ ὀλεθριωτάτου δράκοντος μου ἔδειξες, καὶ τοῦτον με τοὺς ἄλλους θανατηφόρους ὕφεις καὶ δαίμονας εἰς τὰς ἀβύσσους ἐβύθισας. Τώρα δὲ πάλιν εὐφρανθεῖσα τῷ πνεύματι ἐπὶ σοὶ τῷ Θεῷ Σωτῆρι μου, ζητῶ ἄλλην μίαν χάριν ἀπὸ τῆν ἀπειρόν σου ἀγαθότητα, νὰ με ἀξιώσῃς νὰ ξαναγεννηθῶ διὰ τοῦ λουτροῦ τοῦ Ἁγίου σου Βαπτίσματος, νὰ τελειωθῶ δηλαδὴ μετὰ τὸ ὕδωρ τῆς Παλιγγενεσίας, καθὼς ἠγάσθην μετὰ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιόν, καὶ μετὰ τὸ αἷμα τῆς ἀθλήσεως, νὰ γείνω ἀξίος τῆς εἰσόδου τῶν Ἁγίων σου· ὅτι σὺ εἶσαι μόνος Ἅγιος ἀληθῶς, καὶ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος καὶ δοξάζομενος σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ ζῶσποτιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Οὕτως προσήχητο καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἡ Ἁγία εἰς τὴν φυλακὴν, ἀγαλλομένη, καὶ τὸν Θεὸν δοξάζουσα. Τὴν δὲ ἐπαύριον ἔλθων ὁ Ἐπαρχος καὶ καθίσας εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἐνώπιον τοῦ πλήθους ὄλου τῆς πόλεως ἐκείνης,

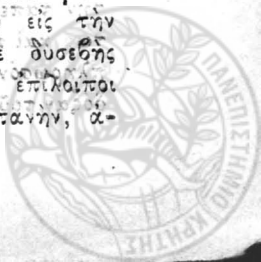
ἔφεραν καὶ τὴν Μάρτυρα, τὴν ὁποίαν ἰδὼν ὁ ἑπαρχος ἀ-
 γιαινουσαν, ἐντελῶς φαιδρὰν εἰς τὸ πρόσωπον. ἔβουμασε διὰ
 τοῦτο καὶ τὴν εἶπε. — Βλέπεις Μαρίνα, ὅτι οἱ μεγάλοι
 θεοὶ ἔχουσι τὴν ἐννοίαν καὶ φροντίδα σου; καὶ σπλαγγι-
 σθέντες τὸ κάλλος σου σὲ ἰάτρευσαν; Πρέπει λοιπὸν καὶ σὺ
 νὰ μὴ φανῆς εἰς τοὺς εὐεργέτας σου ἀχάριστος, ἀλλὰ νὰ
 τοὺς δώσης ἀξίαν ἀνταμοιβήν. νὰ γείνης ἱερεὶά των, καὶ
 νὰ θυσιάῃς εἰς αὐτοὺς ὁμοῦ μετὰ τὸν πατέρα σου. — Ἡ Ἁγία
 τότε ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν εἰπούσα. — Δὲν με ἰάτρευσαν οἱ
 ἀναισθητοὶ καὶ ἀνίσχυροὶ θεοὶ σου, ἀλλὰ ὁ ἀληθὴς καὶ ὁ
 μόνος Θεός, ὁ ὁποῖός θεραπεύει ψυχὰς καὶ σώματα, καὶ τὸν
 ὁποῖον θέλω λατρεύει πάντοτε. Τοῦτον πρέπει νὰ γνωρι-
 σῆς καὶ σὺ, καὶ αὐτὸν μόνον νὰ προσκυνῆς ὡς ἀθάνατον,
 καὶ νὰ μισήσῃς τὰ ψευδῆ καὶ μάταια εἰδῶλα. — Ὁ Ἐ-
 παρχος ὀργισθεὶς ἐπρόσταξε νὰ τὴν γυμνώσῃ καὶ νὰ τὴν
 κρεμάσωσιν εἰς τὸ ξύλον καὶ νὰ κατακείωσι μετὰ λαμπάδας
 ἀναμμένους τὰς πλευρὰς καὶ τὰ στήθεις της. Ὑπέμεινε λοι-
 πὸν ἡ Μάρτυς τῆς ἀληθείας καὶ τοὺς πόνους αὐτοὺς ἐπὶ
 πολλὴν ὥραν καταφλεγόμενη καὶ προσπύχεται εἰς τὴν καρ-
 δίαν της ἤσυχα, εὐχαριστοῦσα τὸν Κύριον. Μετὰ ταῦτα
 ἔφεραν εἰς τὸ μέσον ἓν μέγαν καζάνι, καὶ τὸ ἐγέμισαν
 με νερόν, καὶ κατεβάσαντες ἀπὸ τὸ ξύλον τὴν Μάρτυρα,
 ἔδεσαν αὐτὴν δυνατὰ, καὶ τὴν ἐβούτησαν εἰς αὐτὸ μετὰ τὴν
 κεφαλὴν διὰ νὰ πνιγῆ εἰς τὰ ὕδατα. Ἄλλ' εἰς μάτην ἐ-
 κοπιᾶζον οἱ ἀνόητοι, διότι ὁπότεν τὴν ἔβαλον ἐντὸς τοῦ
 καζανίου ἐβόησε, λέγουσα. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ὁποῖός
 ἔλυσας τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, καὶ τοὺς νεκροὺς ἐξάνε-
 στησας, σὺ παντοδύναμη ἐπίβλεψον καὶ εἰς τὴν δούλην σου,
 καὶ τοὺς δεσμοὺς μου διάρρηξον, καὶ ἄς μοῦ γείνη τοῦτο τὸ
 ὕψος εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐπιθυμη-
 τοῦ μου Βαπτίσματος, νὰ ἐκδυθῶ τὸν παλαιὸν καὶ φθειρό-
 μενον ἄνθρωπον, καὶ νὰ ἐνδυθῶ τὸν νέον καὶ ἀθάνατον.

Οὕτω δὲ προσευχομένην, ἔρριψαν αὐτὴν πάλιν εἰς τὸ
 ἄγγειον ἐκεῖνο τοῦ ὕδατος· καὶ παρευθὺς σεισμός μέγας
 ἔγινε καὶ ἐφάνη πάλιν ἡ πρώτη ἐκείνη περιστέρα ἐπάνω
 τοῦ ὕδατος, βαστάζουσα εἰς τὸ ῥάμφος της στέφανον. Αὐ-

τὴν τὴν ὄραν ἐφάνη καὶ ὁ πύρινος στύλος, καὶ ἐπάνω τοῦ-
του Σταυρός, κατὰ τὸν τύπον, τὸν ὅποιον ἀνωτέρω περι-
γράψαμεν. Ἡ μὲν οὖν Ἁγία ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ ὕδατα, ὅλα
τὰ δεσμά τῆς ἐλύθησαν, καὶ ἐστάκετο μὲ ἀγαλλίασιν ἄ-
φραστον, ἠδὲ χάρισμα τὴν Παναγίαν Τριάδα, καὶ ἐξ ὅλης
ψυχῆς αὐτὴν ἐμεγάλυνεν, ἕπειδὴ ἐβαπτίσθη ἀμέσως ὑπ'
αὐτῆς, κατὰ τὸν πόθον τῆς, καὶ ἐφώτισθη ὑπερφωῶς. Καὶ
ὄχι μόνον τοῦτο τὸ θαυμάσιον ἐγίνετο τότε εἰς τὴν Ἁγίαν,
ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἐξαιρετικόν ἤγουν ἐκάθισεν ἡ περιστέρα ἐ-
κείνη εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Μάρτυρος, βαστάζουσα ἐκεῖνον
τὸν ἀμαρταντίνον στέφανον.

Μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα εἰς τὰ ὅποια ἡ θεία ἐκείνη
περιστέρα ἐφαίνετο ὅτι εὐχαριστεῖτο, ἐτίναξε τὰς πτέρυγας
τῆς, καὶ πέταξάσα ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸν φωτοσφάν ἐκεῖ-
νον Σταυρόν, καὶ εἶπεν εἰς ἐπήκουσον πάντων πρὸς τὴν ἁ-
γίαν Μάρτυρα. — Ἐλθέ εἰς τὰς ἄνω μόνας τοῦ Παραδεί-
σου, Μάρτινα Θεόνυμφε, νὰ ἀπολαύσῃς τῆς ἀφθαρσίας τὸν
στέφανον εἰς τὰ ἀγάπητά τοῦ Θεοῦ σκηνώματα, νὰ χαί-
ρεσαι μὲ τοὺς λοιποὺς Ἁγίους, καὶ νὰ ἀναπαύεσαι αἰώνια.
— Αὐτὴν τὴν θεϊὰν φωνὴν ἀκούσαντες ἕξαρνα ὅλοι τῆς
πόλεως ἐτρόμαξαν, καὶ ἐπίστευσαν εὐθὺς εἰς τὸν Χριστόν,
ἄνδρες ὁμοῦ καὶ γυναῖκες πλῆθος ἀμέτροτον, καὶ ἐβόησαν
μεγαλοφώνως ὅτι ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ ἀποθνήσκωσι διὰ τὸν Χρι-
στὸν τὸν ἀληθῆ Θεόν.

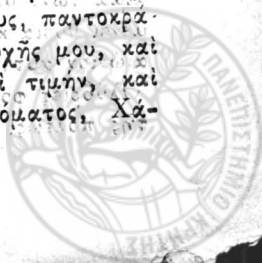
Ὅθεν ἀκούσας ὁ Ἐπαρχὸς ὅτι ἀνυβλόγουν τὸν Χριστὸν
Θεὸν καὶ Βασιλέα, τοὺς δὲ βασιλεῖς καὶ τοὺς θεοὺς ἐβλα-
σφημοῦν καὶ ὑβρίζον, ἐπρόστάξαι νὰ θανατώσωσιν ὑσους ἐ-
πίστευσαν. Αὐτοὶ δὲ ἐτρέχαν εἰς τὴν σφαγὴν διὰ τὸν Χρι-
στὸν ἐκούσιως ὡς πρόβατα ἀκακὰ καὶ ἐφόνευσαν ἄνδρας
χιλιάδας δεκαπέντε, ἐκτὸς τῶν γυναικῶν τὰς ὁποίας δὲν
ἐμέτρησαν. Ἀπάντες δὲ οὗτοι βαπτισθέντες μὲ τὸ ἅγιον
αἷμα των, δὲν ἐχρειάσθησαν ἄλλο βάπτισμα, διότι γενό-
μενοι θυσία καὶ ὀλοκάρπῳσι τῷ Θεῷ, ἀπῆλθον εἰς τὴν
αἰώνιον αὐτοῦ βασιλείαν οἱ τρισμακίριοι. Ὁ δὲ δυσσεβῆς
Ὀλύβριος φοβούμενος μήπως πιστεύωσι καὶ οἱ ἐπίλοιποι
τῆς πόλεως, ἀν ἀφήσῃ τὴν Ἁγίαν ἀκόμη ζωντανήν, ἀ-

περάσισε και χωρίς να θέλη, να την θανατώσωσι δια ζήφους.

*Αμα λοιπόν ελαβον αυτήν οι δήμιοι και την έφερον εις τον τόπον της καταδικης, εκεί όπου και το ειρημένον πλήθος απέκεφάλισαν, ή Αγία παρεκάλεσε τον στρατιώτην, ο οποίος ήθελε να την φονεύση, και τον ειπε—Μακροθύμησον ολίγην ώραν εις εμέ, ώ τέκνον μου, να όμιλήσω προς τους παρεστώτας ολίγα λόγια, να κάμω και την προσευχήν μου και έπειτα να κάμης και συ το προστασόμενον. Αφού ειπε ταυτα, έστρεψε το πρόσωπον αυτής προς το παριστάμενον πλήθος, και ειπε προς αυτούς—Παρακαλώ σας, αδελφοί και φίλοι μου, ως αναξία δούλη του Υψίστου, να ακούσητε μετα προσοχής την μικράν μου ταύτην παραίνεσιν. Ηξεύρετε ότι ένας είναι μόνον ο αληθής Θεός εν Πατρι και Υιῷ. και Αγίῳ Πνεύματι θεωρούμενος και προσκυνούμενος και όστις πιστεύει εις αυτόν μόνον, σώζεται. Λοιπόν υπερβαίνοντες πάσαν την κτίσιν των όρωμένων και νοουμένων, ύψώσατε τον νοῦν, να γνωρίσητε τον Πατέρα των φώτων, και τον μονογενή Υιόν και Λόγον αυτού, τον Κύριον ήμῶν Ιησοῦν Χριστόν, και το Πανάγιον Πνεῦμα. Διότι αυτά τα τρία πρόσωπα είναι ο Θεός ακατάληπτος, και ουδείς σώζεται πιστεύων εις άλλο όνομα. — Ταυτα ή Μάρτυς προς τους παρόντας όμιλήσασα, ύψωσε προς τον Ούρανόν τα όμματα της διανοίας, και ειπε τα ακολουθη.

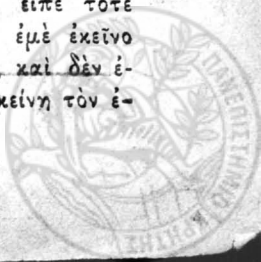
*Αναρχε, άθνατε, άχρονε, άκτιστε, ακατάληπτε και ανεξιχνίαστε Κύριε, Θεέ των όλων, και δημιουργέ πάσης κτίσεως, προνοητά και σωτήρ όλων, όσοι ελπίζουσιν εις σε εύχαριστώ σοι, διότι με ήξίωσας να φθάσω την ώραν αυτήν, και να έγγίσω εις τον στέφανον της δικαιοσύνης σου. Υμνώ και εύλογῶ την αναρίθμητον ευσπλαγγιαν και φιλανθρωπιαν σου, διότι ηύδοκησας να με συντάξης με τους εκλεκτούς δούλους σου. Επίβλεψον και τώρα επ' εμε την ταπεινήν. Δέσποτα Θεέ, Κύριε του έλέους, παντοκράτωρ και παντοδύναμι, επάκουσον της προσευχής μου, και πλήρωσόν μου τα αιτήματα εις έπαινον, και τιμήν, και δόξαν του υπεραγίου και προσκυνητου σου ονόματος. Χα-

ρισαι τὴν ἄφεισιν τῶν ἁμαρτιῶν ὅλων ἐκείνων, οἵτινες θέλουσιν οἰκοδομήσει ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς δούλης σου, νὰ λειτουργῶσιν εἰς αὐτὴν προσευχόμενοι, ἢ ὅσοι γράψωσι τὸ Μαρτύριον τῆς ἀθλήσεώς μου, καὶ τὸ ἀναγινώσκωσι μετὰ πίστεως, μνημονεύοντες τὸ ὄνομα τῆς δούλης σου, καὶ καρποφοροῦσι τὸ κατὰ δύναμιν, Ὅλων αὐτῶν, λέγω, οἵτινες θὰ ὑπηρετῶσι τὸν οἶκον τοῦ σώματός μου, τὸ ὅποιον ἐμαρτύρησε διὰ τὴν ἀγάπην σου, συγχώρησον τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεώς των καὶ ἅς μὴ τοὺς ἐγγίσῃ χειρ κολαστήριος, οὔτε πείνα, οὔδὲ θανατηφόρος ἀσθένεια, ἢ ἄλλη βλάβη ψυχῆς ἢ σώματος. Καὶ ὅσοι θέλουσι μὲ ἐορτάσει δοξολογοῦντες μετὰ πίστεως, ζητήσωσι παρὰ σοῦ σωτηρίαν καὶ ἔλεος διὰ μέσου μου, χάρισαι εἰς αὐτοὺς τὰ ἀγαθὰ σου εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, διὰ νὰ ζῶσι μὲ αὐτάρκειαν. καὶ ἀξιώσον αὐτοὺς καὶ τῆς ἐπουρανίου βασιλείας σου. Ὅτι σὺ εἶ μόνος ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων δοτὴρ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἐν ᾧ προσήχητο οὕτως ἡ μάρτυς, ἐγένετο πάλιν σεισμός μέγας καὶ ἔπεσαν πολλοὶ ἄνθρωποι κατὰ γῆς, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁ δῆμιος, ὅστις ἐμελλε νὰ τὴν θανατώσῃ, ἔντρομος γινόμενος κατέπεσε καὶ οὗτος. Ὁ δὲ Κύριος παρεστάθη εἰς αὐτὴν νοερώς μὲ πλῆθος πολὺ Ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν. — Ἐχε θάρρος, Μαρίνα, καὶ μὴ φοβῆσαι, διότι ἐπήκουσα τὰς προσευχάς σου, καὶ πάντα ὅσα ἐζήτησας ἐπλήρωσα, καὶ θέλω τὰ ἀποπληρώσει μὲ τὸν καιρὸν ὅπως ἐδεήθης πρὸς ἐμέ· ἤδη δὲ ἦλθον νὰ ἀναλάβω τὴν ψυχὴν σοῦ εἰς τὰ οὐράνια. Εἶσαι μακαρία, διότι παρεκάλεσας διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἐφάνης ἐνώπιόν μου ἄμωμος, καὶ εὖρες χάριν παρ' ἐμοί. Διὰ τοῦτο θέλει εἶσθαι πολὺς ὁ μισθός σου εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ἀκούσατα τοὺς λόγους τούτους τοῦ Κυρίου, ἡ Μαρίνα ἐνεπλήσθη χαρᾶς πολλῆς καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ εἶπε τότε πρὸς τὸν στρατιώτην. — Ἐκτέλεσον τώρα εἰς ἐμέ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σὲ ἐπρόσταζαν. — Αὐτὸς ἄμως ἔτρεψε, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ σηκώσῃ παντελῶς τὸ ξίφος. Πλὴν ἐκείνη τὸν ἐ-

νεθάρρυνε και υσλις και μετα βιας τον κατεπεισε και εκοψε
την μακαριαν αυτης κεφαλην την 17 του μηνος Ιουλιου.
Και το μεν Αγιον Λειψνον αυτης ελαβον κρυφως οι
Χριστιανοι και το ενταφισαν εντιμως ως επρεπεν εις αυ-
το η δε μακαρια αυτης ψυχη απηλθεν εις την ουρανιον
ευκλειαν, την οποιαν ειθε και ημεις παντες να επιτυχωμεν.
Αμήν.

Η Αγία Μαρίνα.

Τιμάται Λεπτ. 25.

